

Степань на передодні виборів в ОТГ

Минулої п'ятниці після чергової нічної зливи нарешті зранку виглянуло сонечко, яке супроводжувало нашу поїздку до селища Степань. Зовсім небагато часу залишилося до 30 червня, коли відбудуться вибори в Степанську об'єднану територіальну громаду.

Якщо вірити чуткам, кандидатів на посаду голови вистачає, тож офіційно їх імена дізнаємося зовсім скоро.

У Степані діють санаторій, музична школа, Будинок школяра, де місцевих дітей – 60 відсотків, а решта – з навколишніх сіл, лікарня, опорний освітній заклад, територіальний центр, різноманітні філії, а в Кузьмівці – ЗОШ I-II ступенів, окрім того, заклади культури... І новоутворена громада повинна буде всіх їх утримувати. «На 50 відсотків уявляю і на 30 – знаю шляхи реалізації, як вирішити проблеми», – каже селищний голова Віктор Коротчук:

У нас серйозна співпраця з Миколою Шершунем, адже обласні профспілки є власником санаторію «Горинь». Робимо все можливе, аби заклад функціонував. Зараз там проходять ремонтні роботи. До речі, весь центр селища – це земля санаторію, якому належить державний акт на постійне користування нею. Селищна рада щодня прибирає центральну частину населеного пункту, підтримуючи його в належному стані.

За три роки мого головування від району не отримали жодної копійки. Допомогу одержували від голови обласної ради за сприяння Ксенії Павловської, відшукували свої резерви. Прикро, що ми ніби не в районі. Недофінансовані дитячі садочки, а замість того, щоб дорогу полагодити чи вуличне освітлення зробити, виготовляли генеральний план, який треба доробити, а коштів не вистачає. Фахівців теж бракує. Молоді люди, вихідці з селища, які трудяться в столиці чи обласному центрі, не приїдуть сюди працювати за мінімальну зарплату, хоч якими б патріотами вони були. Знаєте, якби об'єдналися ще три роки тому, то вже твердо стояли б на ногах. Тоді хотіли це зробити відповідно до перспективного плану.

Протягом 10 років відстоювали свою лікарню. Звісно, вона потрібна людям. Відбувається медична реформа, й заклад не може залишатися в тому стані, в якому є зараз. За 8 хірургічних втручань і 60-70 пологів на рік у Києві протоколи не підпишуть. Бачу два варіанти: або зробити амбулаторію, або організувати реабілітаційний центр. На черзі – створення власної амбулаторії загальної практики сімейної медицини. Потрібен лікар із медичного обслуговування населення, який організує роботу. Сам голова цього не зробить. Мають щось зробити медичні працівники.

Сьогодні робимо поточний ремонт приміщення під Інклюзивно-ресурсний центр. Також облаштовуємо ЦНАП (у програмі ЮЛІТ з Європою). Вже є пандус, робимо внутрішню вбиральню, нам надають програмне забезпечення, меблі, комп'ютерну техніку, забезпечують навчання персоналу. У Кузьмівці теж буде кабінет і працюватиме фахівець. Завершуємо й капітальний ремонт у дитсадку села Калинівка.

І корисна, і якісна

Пам'ятаю, якось в одному торговельному закладі поцікавилась, чи є мінеральна вода «Степанська». У відповідь почула: «Набирають її незрозуміло де, тож відмовляємо дилерам». А дарма. Степанська мінеральна вода славиться своїми лікувальними властивостями. Хто спробував її, вже встиг оцінити. Смакують нею і жителі обласного центру. Вдалося побувати в цеху, де спостерігали за технологічним процесом її виробництва, повністю автоматизованим, починаючи від виготовлення самої пляшки та її миття до наклеювання етикетки й комплектування в спайки.

Завод-виробник мінеральної природної столової води ТОВ «Степанькурорт» уклав угоду з санаторієм «Горинь» і на місці пральні та непрацюючої котельні, що давно простоювали, реконструювали приміщення, облагородили захаращену територію та облаштували її.

Підприємство працює вже понад рік, нині нарощує потужності, збільшуючи випуск продукції і кількість робочих місць, розповів заступник директора з виробництва Володимир Денисюк. Показав лабораторію, де перевіряють якість води. Після змішування

її подають на очищення. Людина не задіяна, все відбувається автоматично. Очищена вода проходить через відповідні фільтри. Обладнання нове. Працівники у фірмовому спецодязі, дотримуючись вимог, пильно стежать за процесом. Ще один оператор наглядає за виходом продукції в спайках.

За зміну завод може виготовляти до 8-10 тисяч пляшок (0,5 л, 1,5 л і 2 л) відповідно до попиту покупців Сарн, Рівного, Дубна, Луцька. Керівництво заводу-виробника планує розширити виробництво мінеральної води – 0,5 л у скляній пляшці і 1,5 л – негазованої, а також виготовляти воду для кавових апаратів.

Попри те, що ТОВ «Степанькурорт» лише стає на ноги, на урочисті події селищної ради та футбольні матчі спонсорує свою продукцію. В майбутньому підприємство хоче забезпечити футболістів спортивною формою з логотипом степанської мінеральної води.

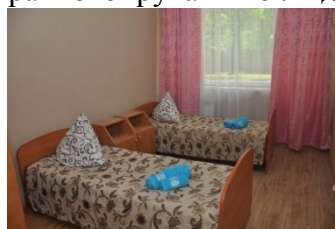
До речі, медичні працівники радять споживати степанську мінеральну воду при функціональних розладах шлунку з порушенням секреції та гастритах, хронічних гастритах і колітах.

У «Горині» харчуватимуть 6 разів у день

У школярів закінчується навчальний рік, і багато хто мріє про оздоровлення. Прийматиме дітей на Сарненщині оновлений Степанський санаторій «Горинь». Повним ходом іде підготовка до оздоровчого сезону. «З червня заїде 150 дітей», – розповіла директор санаторію Лариса Шишковська:

– Одночасно створюємо умови і для відпочинку дорослих (на 40 місць), аби здравницю можна було відвідувати впродовж року. Щодо дітей, то лікарі обов'язково обстежують хребет, роблять масаж, лікують. А мінеральною водою чистять дитячий організм від чипсів та іншої некорисної їжі, яку вони так люблять (2 грами води на кілограм ваги). Під час ранкової руханки біля джерела дітлахи вмиваються, а потім роблять 2 ковтки води й повертаються на сніданок. У кожній кімнаті – ванна, вмивальник, внутрішня вбиральня, холодна й гаряча вода.

Харчуватимуть школярів 6 разів у день (три основних прийоми їжі й три допоміжних). Обов'язковими є тиха година та фізичне навантаження після сну. До обіду – лікувальні процедури, після – спортивні й інші розваги. Одно слово, робимо все можливе, аби в нашому поліському куточку був найкращий санаторій, бо він цього вартий. Сама природа подарувала нам стільки джерел, торф'яні грязі.

Попри всі труднощі, колектив санаторію хоче й надалі трудитися на благо людей, надавати їм якісні медичні послуги, процедури. Ліцензія на медичну практику в нас безстрокова й місця вистачить усім. Адже санаторій розрахований на 256 дорослих і 350 дітей.

На схилі літ

У стаціонарному відділенні Координаційного територіального центру соціального обслуговування малозахищених верств населення в селищі Степань журналістів зустрів його завідувач Василь Линка:

– Відділення відкрили у 2006 році, розраховане воно на 30 чоловік. Сьогодні тут проживають 24 особи, зокрема учасники війни, інваліди дитинства, люди з інвалідністю, самотні. Вони отримують харчування чотири рази на добу, медичний догляд, перукарські послуги.

У половині приміщення колишньої лабораторії лікарні власноруч зробили ремонт. Вже й людей заселили в декілька кімнат.

Працюють у Територіальному центрі 15 чоловік, діє цілодобове чергування. Кожен із тих, хто перебуває тут, має свій характер, і часто можна спостерігати не найкраще ставлення один до одного між самими пожилцями. Не маємо права судити їх за це, бо хтозна, що вони пережили у своєму житті.

Дізналися від Василя Степановича, що в День вишиванки в гостях у підопічних Територіального центру побували учасники чоловічого складу хору «Просвіта» місцевого закладу культури. Прямо в холі організували концерт.

У Територіальний центр чи, як його ще називають, Будинок престарілих, потрапляють із різних причин. Можна засуджувати дітей, онуків, які «здали» найріднішу людину в заклад, аби не опікуватися нею самим. Але часто спостерігаємо ситуацію збоку, й наша думка буває суб'єктивною. Переконалася в цьому, поспілкувавшись із жінкою, яка тут перебуває. Вона розповіла, що не хоче, аби хтось дізнався, що вона тут. Має десятки хвороб, майже не бачить. Погодилася просто поговорити, але відмовилася, щоб її фотографували чи писали про неї. Це може нашкодити рідним, сказала. «Тут до нас добре ставляться, гарно годують, а Василь Степанович має золоте серце. Не дай Бог, хтось підвищить голос на старшу людину», – розповіла.

Чому люди опиняються в таких закладах? Буває, їхні близькі такі ж немічні, як і підопічна чи підопічний, і потребують кваліфікованої медичної допомоги, або ж молоді, які бояться втратити добру роботу, через необхідність бути постійно з літньою людиною. Тож перебування в соціальному закладі подібного типу – вихід для родини. Для когось упродовж багатьох років будинок уже став рідною домівкою. З моєю думкою погодилася й керівник Сарненського районного територіального центру соціального обслуговування (надання соціальних послуг) Лариса Малецька:

– Ми живемо в полоні стереотипів мислення, які не можемо здолати. У цивілізованих країнах уже давно стало нормою проживання літніх людей окремо від дітей в соціальних закладах. Це дає можливість дітям будувати свою кар'єру, а батькам мати належний догляд, якісне харчування, медичне обслуговування, підтримку свого соціального статусу, спілкування з людьми, відчувати свою значимість і потребу.

Так, безперечно, є обов'язок дітей перед батьками, але хай це буде на їхній совісті. Працюючи у соціальній сфері третій десяток років, багато що бачила, але одне питання мене не покидало ніколи: «Що краще й важливіше на схилі літ – злидні, тумакі на батьківські голови, недоїдки, брудна білизна чи перебування в закладі, де створені нормальні, комфортні умови проживання?». Таким у районі є стаціонарне відділення для постійного або тимчасового проживання Сарненського районного територіального центру соціального обслуговування.

Стаття 51 Конституції України закріплює обов'язок повнолітніх дітей піклуватися про своїх непрацездатних батьків. Ця норма знайшла своє відображення й у Сімейному кодексі України, згідно з яким повнолітні дочка чи син зобов'язані утримувати батьків, які є непрацездатними й потребують матеріальної допомоги. У більшості випадків це відповідає дійсності. Хоча трапляються й винятки.

Окрім державних законів і кодексів, є кодекси честі й совісті. Діти самі повинні чітко усвідомити, що їх святий обов'язок перед батьками – забезпечити їм гідне життя на схилі літ. На превеликий жаль, старенькі батьки ще самі намагаються допомогти дітям та онукам, відриваючи від своєї і без того мізерної пенсії копійчину, аби дати чи то на навчання, чи лікування, чи побутові справи.

...Залишаючи селище, помітили в його центрі щойно встановлений ретро-годинник із ліхтарем, подібний до того, що бачимо в старих фільмах на кшталт «Місце зустрічі змінити не можна». Будемо оптимістами й сподіватимемось, що він залишиться окрасою Степаня надовго.

Кузьмич М.